rahwast kisasiwad, kellel iga mehel oma härja-wärsi ehk lehma-mullika raha taskus oli. Siin wõttis tema ka oma topsi täie, aga ei joonud mitte wälja, waid wõttis ikka tilk haawalt suhu ja sülitas pärast jälle maha. Tema kibedast näust ja kulmu kortsutamisest oli näha, et sel mehel hamba walu pärast nutt peale kipub. — Rahwas, kes kõrtsis oliwad, kahetsesiwad küll, aga ei wõinud keegi aidata. Üks käskis soola suhu wõtta, teine tõrwa, kolmas weel pahemat; aga külamees ei wõtnud midagi suhu, waid ütles hädase healega: „Ma olen kõik ära katsunud, ei seie mõju midagi! — ai, ai, ai, ai!" — No mis seal teha? Rahwas rääkis oma rääkimist; mõni nägi hamba haiget, teine ei näinud; kõrts rahwast täis, kes kõiki waatab? Pealegi, wõi temal esimest korda hamba walu on; seda mitmel olnud ja tuleb weel. Wiimaks tuleb ka teine päewawaras järele. Koguni teine mees: Pea püsti, käed puusas, küsib suhkruwiina, pudel õlut, mune, rööska piima ja kes teab, mis nende asjade nime, mis ta kõik pärib. Ei tema näe haiget nurgas, ega hamba haige teda, üks ei tunne üht ega teine teist. Wiimaks nagu kogemata kuuleb uhke wõeras, et keegi teiste seas oigab. Ta pöörab pea ka sinna poole ja teeb nagu ta haiget esimest korda näeks. „Sel waesel inimesel on wist hamba walu," ütleb tema ning astub haige poole. „Mis wiga, mu armas külamees?" „Oh! oh!" õhkas teine, „auus herra wõi isand, mis teie olete, lõua luud tahawad lõhki minna!" „Siis wist hamba walu!" küsis wõeras. — „Jah, jah! ai, ai, ai, ai!" See oli haige wastus.

„No see on sinu waese inimese õnneks," ütles wõeras, „et mina seie sisse juhtusin tulema. Hamba walu on ju tübi asi parandada. Ma olen tohter Hokus Pokus Rumm-Alap-Etja linnast ja elan juba mõni aeg siin maal, olen mitu sada juba hädast peastnud. Hädalistel on muidu ikka terawad kõrwad, kuida sina waene minust tänini midagi ep ole kuulnud?"

„Oh Jumal paraku," ütles teine kelm: „kust meiesugune ka midagi head kuuleb ehk näeb, — ai, ai, ai!"

„Kannata, kannata, armas mees," ütles tohter, „silmapilk jääb su walu järele. Üks ehk kaks tera hambarohtu, siis on kõik möödas." — „Jumal andku," wastas teine häbemata koer. Nüüd tõmbas tohter Hokus Pokus omad weere pulli topsid taskust wälja, wõtis esmalt ühe terakese punase paberi seest ja andis haige suhu, käskis just haige

hamba peale panna ja kõwaste hammustada; pärast teist terakest koldse paberi seest taga peale. Juba mitu laadameest hakkasiwad kaela sirutama, ja tuliwad üks teise järele seda uut imetegu waatama. — Aga nüüd wõite arwata, mis sündis. Esimese tera peale ei tulnud küll weel mitte waluwähendus, waid haige karjatas, et akna ruudud kõlisesiwad. See oli tohtri meele pärast. „See on wiimane walu kord," ütles tema, „nüüd ei tule ta elades enam." Ja waata, nii kui haige teise terakese oli hammustanud, nii oli korraga kõik walu ära. Haige kargas röömuga maast üles, pühkis higi otsa eest ära, ehk see küll higine ei olnud, ja pakkus röömu pärast oma terwet mullika binda tohtrile palgaks, ehk tal küll elades mullikast müüa ei olnud. — No mis kasu neil sest mängust oli? mõtleb mõni. Oi, neil oli suur kasu, sest igaüks, kes seda imeabi nägi, palus enesele ka seda kallist rohtu müüa, mis nii ruttu aitab. Tohter küsis 25 kop. topsi eest, ja silmapilk oliwad tohtre mõlemad taskud topsidest tühjad, aga teine task pea raha täis.

Muidugi kadusiwad nüüd mõlemad kelmid teine teise järele ära, ja naersiwad, kui nad jälle kokku saiwad, suure suuga selle rumala rahwa üle, ning elasiwad ka röömsaste oma petetud raha eest.

See oli kallis leiwa paluke, mis need waesed inimesed ostsiwad. Nii kasinaste ei saanud 25 kopika eest kõige suuremal näljaajal ka mitte. Aga raha kahju ep olnud mitte weel kõige hullem. Aega mööda kuiwasiwad need leiwa kuulikesed kiwi kõwaks. Kui nüüd ühel waesel petetud inimesel waheşt aasta pärast hamba walu juhtus olema, ja tema oma ostetud rohu kuulikesi pruukima hakkas, kord kaks ehk kolm haige hambaga kõwaste hammustas: arwaku siis igamees, kes hamba walu tunneb, kuida sel waesel oma enese 25 kopika eest tuli silmast wälja kukkus. — — Kas saite aru? Ma loodan ometi. — —

Mõistlik ema.

Proua M., rikka kaupmehe abikaasa ühes suuremas kaubalinnas, oli wäga tark naesterahwas ja mõistlik ema. Waranduselise seisukorra poolest oleks ta palju toredamini ja uhkemalt elada wõinud, aga siisgi kaswatas ta oma lapsi wäga lihtsalt, ja tõsisel kristlikul kombel. Oma mehe